

Treball Música Uni Orquestra Simfònica

by [guest999196](#) on Dec 16, 2009

Treball Música Uni Orquestra Simfònica — Document Transcript

- 1. Índex:
- 2. 1.1 Motius de l'elecció del concert: Havíem d'anar a veure un concert d'orquestra simfònica i en grup ens varem posar d'acord amb el dia, varem mirar el dia que ens anava bé i varem mirar els concerts que feien a l'auditori el mes d'octubre, varem veure que hi havia el de SCHUMANN CONTRA LA BOGERIA i varem decidir anar a veure aquell, no coneixíem els autors, ni els músics però com havíem de fer el treball varem buscar informació sobre ells. 2. Entrada del concert:
- 3. 3. Programa .
- 4. 3.1 Comentari del programa: L'audició de aquesta orquestra esta dividida en dos actes. El primer acte conte dues obres, la primera és la del compositor Carles Suriñach i la segona de Ludwig van Beethoven. El segon acte es va concloure amb l'obre de Robert Schuman. En total l'audició va ser realitzada en 82 minuts. 3.2. Les obres: En aquest concert trobem dues grans obres del romanticisme Alemany que apel·len directament a la sensibilitat humana. I ho fan perquè els mateixos compositors van buscar i trobar la manera com aconseguir-ho, ja sigui per la seva extraordinària sensibilitat o per la situació personal de tots dos compositors: Beethoven abocat a un problema d'oïda que va ser tractat tardanament i Schumann afectat d'una inestabilitat psicològica patològica. * El concert comença amb un petit homenatge al gènere simfònic del director i compositor català Carles Suriñac. La composició de la seva musica és d'estructura clàssica i l'obra "Sinfonia chica" del 1957 conserva el caràcter mediterrani propi de les seves arrels, amb un marcat estil basat en els ritmes espanyols del sud , d'arrel flamenca. Amb una durada breu respecte del que normalment s'entén per a una obra simfònica, la simfonia chica es divideix en tres moviments (Allegretto, Adagio, Frenetico) en què es condensen les característiques principals del seu estil: un interès remarcable pel sentit del ritme flamenc, la frescor de l'esperit mediterrani i la brillantor de la música del Nou Món. Una obra per tant que respon a l'esperit poliglota que va definir la trajectòria no només vital, sinó també musical, del compositor català. * La segona obra és Concert per a piano i orquestra en si bemoll major de Beethoven, que la va compondre entre el 1787 i el 1789. L'autor no tenia en gran consideració aquest concert, tot i que ja deixava entreveure moltes de les característiques que formen la seva genialitat: la superficialitat del classicisme, la delicadesa del primer moviment del concert que contrasta amb l'enfosquiment sobtat del dramatisme i per sobre de tot, humor sarcàstic, irascible i àcid, però molt elegant i subtil, del barrer moviment del concert (molto allegro). Les consideracions qualitatives d'aquesta obra són sobrereres quan es parla d'una obra de més de dos-cents anys que roman sense problemes al repertori de molts solistes de piano actuals.
- 5. * L' ultima obra Simfonia núm. 2 en do major de Robert Schumann La va escriure entre el 1845 i el 1846. el mateix autor desenvolupa un monòleg interior al llarg de l'obra. Una obra en la qual es pot percebre el dolor i es pot entendre la victòria final que va suposar acabar la simfonia, després d'un període d'esgotament que no li permetia ni tan sols escoltar música. A grans trets Schumann utilitza el moviment Allegro ma non troppo per esposar els temes emocionals que hi sortiran i que succeiran l'un a l'altre, prenent protagonisme al llarg de la simfonia. L'obra comença amb vent que identifica la tristor

sempre latent, després la corda pren relleu cap a un positivisme impulsiu. Si es comenta escoltant individualment aquest moviment sense mai abans haver-lo sentit, la incertesa inicial per identificar-ne l'autor i l'època dóna pas a la sorpresa en descobrir-los, Schumann va plasmar en música el seu patiment físic i psicològic a la recerca de la solidaritat sentimental de l'oient. 3.3.Els autors La primera obra que van interpretar va ser la de Sinfonia chica (1957) de Carles Suriñach. Carles Suriñach (1915- 1997) Va néixer el 4 de Març de 1915 a Barcelona. Les seves obres combinen la seves imatges de foc de la seva Espanya natal amb la sofisticació tècnica de la seva educació musical Alemanya. Va cursar estudis de composició al conservatori de Barcelona que van ser seguits per el treball avançat en el conservatori de Düsseldorf, en la Hochschule de Colònia, i la acadèmia Prussiana de Berlín. En els Estats Units el resultat Suriñach van ser ràpidament recollits per coreògrafs y companyies de dansa com Martha Graham y el Ballet Joffrey. Suriñach va ensenyar el seus coneixement a la universitat Carnegie Mellon i a les comissions rebudes i subvencionades de la orquestra de Louisvill, Ricordi, la fundació Rothschild, Martha Grshsm, MGM Records, i moltes mes institucions. Va ser premiat amb Bax Anglaterra de la societat de la medalla de la Commonwealth no compositors al 1966 i el títol Español de Cavaller comentador de la ordre de Isabel I de Castilla en 1972

- 6. La segona obra que van interpretar va ser la de Concert per a piano i orquestra núm. 2 en si bemoll major, op. 19 (1793) de Ludwig van Beethoven. Ludwig van Beethoven (1770- 1827). És un compositor Alemany , que esta considerat un del mes grans de la cultura Occidental. Va néixer en Bonn el 17 de Desembre de 1770. Es va formar en un ambient propici per el desenvolupament de les seves facultats , però tot i així excessivament rígid. Els seus primers brots musicals van ser dirigits per la disciplina del seu pare. A 1789 Beethoven va començar a treballar com a músic de la cort per mantenir la seva família. Las seves primeres obres mostraven ja una gran intel·ligència, i es va pensar en la possibilitat de enviar-les a Viena. Tot i que la mort de Mozart a 1791 va fer que aquets plans no es poguessin realitzar, Beethoven va marxar a Viena l'any 1792 per estudiar amb el compositor Austriac Josef Haydn. A Viena, Beethoven va destacar en l'aristocràcia amb les seves improvisacions pianístiques i a la vegada va arribar a corts bastant beneficioses amb els editors de música de les ciutats. El creixent mercat de publicacions musicals li va permetre treballar com ha compositor independent, cosa que Mozart va intentar en la dècada anterior sense aconseguir-ho. En la primera dècada del segle XIX Beethoven va renunciar a l'estil local, d'estructures dèbils. Al 1809 va expressar el profund patiment que li va causar la seva progressiva sordera. Al 1814 va oferir el seu últim concert, i va morir a Viena el 26 de Març de 1827, milers de persones van assistir al seu funeral. La tercera obra que van interpretar va ser la simfonia nº 2 en do major, op.61 (1845-46) Robert Schuman (1810- 1856). Compositor Alemany. Tan la seva vida com la seva obra el van compartir en un dels paradigmes del Romanticisme musical Alemany. Es fill de un llibreter, la literatura i la música compartien les seves inquietuds artístiques durant la seva joventut, va acabar imposant-se per la música però mai va abandonar l'escriptura. Va ser alumne de piano de Friedrich Wieck. Clara Wieck (1819- 1896), una excel·lent pianista que es va convertir en la principal intèrpret de la seva música en el teclat, a més a mes de ser també un apreciable compositora. El desig de Schuman d'arribar a ser un virtuós del piano, es va aturar a causa de la lesió de la ma dreta, de la que no va aconseguir recuperar-se.
- 7. Més endavant va començar a concebre projectes mes ambiciosos, tan sifònic com cambra i operístics, estimulats per la seva dona. La primera de les seves quatre infonies de 1841 és; Concierto para piano en la menor Els últims anys de la vida de Schuman van estar marcats per l'agreujament d'ela inestabilitat nerviosa que l'havia acompanyat des de la seva joventut, després de un intents de suïcidi al 1874, va ser intern en un cas a de salut a Eendenich on va romandre fins la seva mort. La seva obra suposa un dels extrems del romanticisme, i destaca per l'esplèndid tractament de piano i de veu. Schuman va escriure

tant obres per orquestra, música coral i religiosa, i música per a piano. 3.4. Els intèrprets: Primers violins: Paolo Morena concertino Cristian Chivu María José Aznar Sarah Bels José Valentín Centenero Walter Ebenberguer Ana Isabel Galán Raúl García Natalia Mediavilla Katia Novell María Pilar Pérez Anca Ratiu Jordi Salicrú Josef Toporcer Kirsten Gidde* Cornelia Lärcher* Inés Sanchis* Segons violins Alexandra Presanizen, solista Jindrich Bardon, assistent Emil Bolozan, assistent

- 8. María José Balaguer Hug Bosch Jana Brauningger Patricia Bronisz Assumpta Flaqué Mireia Llorens Melita Murgea Antoni Peña Josep María Plana Jona Tomàs Robert Tomàs Cati Alzamora* Tatiana Bilba* Judith Ortega* Violes Ashan Pillai, solista Josephine Fitzpatrick, assistent Joaquín Riquelme, assistent Franck Heudiard Christine de Lacoste Sophie Lasnet Michel Millet Joan Miró Miquel Serrahima Miquel Serrahima Cañadas Jennifer Stahl Andreas Süßmayr Joan Fèlix* Violoncels José Mor, solista Nabí Cabestany, assistent Vicent Ellegiers, assistent Núria Calvo Lourdes Duño Jaume Güell Olga Manescu Linda d'Oliveira Joan Palet Jean-Baptiste Texier Marc Galobardes* Contrabaixos Christoph Rahn, solista Enric Rigau, assistent
- 9. Jonathan Camps Apostol Kosev Josep Mensa Matthew Nelson Albert Prat Cristina Membrive* Flautes André Cebrián* solista invitat Susanna Villarrasa* Beatriz Cambrils, assistent Ricardo Borrull, flautí Oboès Disa English, solista José Juan Pardo Dolores Chiralt, assistent Molly Judson, corn anglès Clarinets Larry Passin, solista Francesc Navarro Josep Fuster, assistent i clarinet amb mi b Alfons Reverté, clarinet baix Fagot Silvia Coricelli, solista Francisco Martínez* Noe Cantú, assistent Slawomir Krysmalski, contrafagot Trompes Juan Conrado García, solista** Joan Aragó David Bonet, assistent** David Rosell, assistent solista** Leticia Díaz* Trompetes Mireia Ferrés, solista Àngel Sanbartolomé, solista invitat* Francesc Morales Angel Serrano, assistent Adrián Moscardó. Trombons Eusebio Sáez, solista Vicent Pérez Gaspar Montesinos, assistent Raul García, trombo baix Tuba
- 10. Pablo Manuel Fernández Timbales Gratiniano Murcia Percussió Joan Marc Pino, assistent Juan Francisco Ruiz Ignasi Vila Arpa Magdalena Barrera Piano Iván Martín Encarregat d'Orquestra Joan Miró Responsable de Documentació Musical Begoña Pérez Regidor José Antonio García Personal d'escena Joan Luis Ignasi Valero *Col.laboradors **Durant aquesta temporada 3.5. Informació general que dona el fulltò. El fulltò de l'obra de "Schumann contra la bogeria" te com a informació la nova temporada de cambra de l'auditori del 2009-2010, on esta complementada per el patrocini de diferents anuncis publicitaris de diverses empreses, com pot ser la Vanguardia, Catalunya ràdio... . Seguidament ens trobem amb el programa de l'audició que vàrem explicar, l'explicació d eles obres que ens van exposar, suggeriments discogràfics. En les darreres pàgines en trobem amb l'explocació de la vida de Paul Mann, director de la orquestra i de Iván Martín pianista de un de les obres. Per finalitzar el fulltò en trobem amb una interminable llista de intèrprets i amb el coneixement de propers concerts a l'auditori. Com a contraportada trobem l'acompanyament dels serveis generals a l'auditori.
- 11. 4. Publicitat del concert. 4.1 i 4.2 Anuncis: En la Premsa i en les pàgines web. Sobre els anuncis que ha generat aquet concert, podríem dir que no són gaires, però si que s'anuncia l'auditori. Empreses com IberCaja (obra social y cultural), La Vanguardia, Catalunya ràdio, Obra social Fundació la Caixa, la Caixa de Catalunya,ajuntament de Barcelona Institut d'educació, i TV3 televisió de Catalunya són patrocinadores de l'auditori de Barcelona. Totes aquestes identitats el que fan es anunciar els diferents concerts que es van oferint l'auditori. Podem dir però que l' identitat de la Caixa de Catalunya fa la venta anticipada de entrades per els concerts, fent que així anunci els diferents concerts que es duen a terme. Per tant no es troben cartell anunciant el concert si no anuncies de l'auditori. Consultant pàgines web el que hem trobat a sigut enllaços explicant el concert, els dies de programació i els intèrprets de "Schumann contra la bogeria". Això ho hem trobat en

pàgines com la pàgina de les festes majors de Catalunya, i en la pàgina de tres a la carta.

4.3 Crítica posterior al concert. 5. El concert: 5.1 Actitud dels Músics i del Director En l'inici del concert tots els músics van entrar seguits amb molt bona presència i van quedar-se drets per rebre al director.

- 12. Un cop va entrar el director es van donar la mà ell i el violinista de la seva esquerra i als demás els hi va fer un gest que van interpretar per poder seure. Durant el transcurs del concert els músics estaban seriosos i concentrats en les seves partitures, que compartien en parelles, i en les indicacions del director. El director es mostraba simpàtic amb el públic en tot moment però alhora concentrat en els músics. En el comiat del concert els violinistes per felicitar al director movien l'arc del violi com si fossin aplaudiments. Van entrar i sortir unes quantes vegades per despedir-se del públic. 5.2 Actitud del Públic durant el concert. La majoria del públic constava de matrimonis grans, els quals eren els que es mostraven més atents. D'altres que no tenien acompanyants s'adormien i els més petits també. També cal remarcar que érem els únics adolescents de la sala . Hi havia matrimonis adults de la platea que miraven amb binocles. 5.3. La mitja part. Al 'aixecar-nos per anar cap a fora un matrimoni gran que teniem unes files més enrere ens van preguntar si veniem d'alguna escola, ja que els hi sorprenia veure un grup d'adolescents. Mentre sortíem els acomodadors van obrirnos la porta de la sala i ens van advertir de que en 15 minuts començava la segona part. A la sala de fora del concert hi havia una taula amb canapes i copes de cava, i una barra on hi havia bastanta gent prenent alguna cosa, i havia gent que aprofitava per anar al servei, i d'altres que sortien fora del recinte per fumar. 5.4. Aspectes musicals.
- 13. La sinfonia chica Es divideix en tres moviments : Allegro, Adagio i Frenetico. I es formen les caracteristiques principals d'un estil amb ritme flàmenca i d'esperit Mediterrani. - Concert per a piano i orquestra en si bemoll major té una evident primer moviment Allegro con brio i un segon Adagio i com a darrer moviment del concert Molto allegro. - Sinfonia núm 2 en do major, utilitza el primer moviment Allegro ma non troppo i un segon Allegro vivace . 6. La sala de concerts. L'Auditori, El Palau...
- 14. L'Auditori és un modern edifici de 42.000 metres quadrats dissenyat per l'arquitecte Rafael Moneo que es va inaugurar el 22 de març del 1999. Es troba al centre del nou pol de desplegament urbà de la plaça de les Glòries, on conflueixen les tres avingudes més grans i més llargues de la ciutat (la Diagonal, la Gran Via i la Meridiana) a prop del casc antic de la ciutat, del seu Eixample, al costat del Teatre Nacional, el nus de les Glòries, l'obertura de la Diagonal al Mar, el districte 22 i la zona del Fòrum. L'edifici combina la sobria modernitat externa amb la Sala 1 Pau Casals per a 2.200 espectadors, la Sala 2 Oriol Martorell, amb 600 localitats i la Sala 3 Tete Montoliu de 400 places. A l'atri central d'accés s'hi ha construït una monumental llanterna cúbica de vidre en forma d'impluvi, decorada amb pintures ratllades de Pablo Palazuelo. L'acústica de les sales ha estat minuciosament estudiada dintre del projecte per l'enginyer especialitzat Higiní Arau. Al mateix complex musical, hi tenen la seva seu l'Escola Superior de Música de Catalunya i el Museu de la Música. Això converteix l'Auditori en un focus de la vida musical de la ciutat en els diferents camps de la divulgació, la docència i la recerca. Fitxa tècnica Arquitectura: Rafael Moneo Estructura: Mariano Moneo Acústica: Higiní Arau Data de l'encàrrec del projecte: 1988 Durada de les obres: 1990 - 1999 Inauguració: març 1999 Superfície total construïda: 40.000 m²
- 15. Disseny acústic d'Higiní Arau La Sala 1 Pau Casals es caracteritza per una geometria regular en la línia de les grans sales clàssiques amb millors condicions acústiques, amb una planta rectangular de proporcions 2x1 i un sostre horitzontal. La continuïtat en l'organització interior de la sala pretén garantir unes condicions de visibilitat i d'audició homogènies per a tot el públic. L'únic material de recobriment utilitzat al sostre, terra i parets de la sala és el contraplacat recobert per una làmina de fusta d'auró, d'un

gruix variable segons la difracció del so desitjada. El sostre es defineix per mitjà d'un sistema de bigues transversals estructurals creuat per una trama afegida de bigues longitudinals, distribuïdes a intervals variables segons una llei de progressió que és un múltiple de 3 de la sèrie de Fibonnacci. L'objectiu d'aquest disseny és proporcionar un esquema de difracció del so que equilibri la reflexió difusa amb l'especular. Ja que l'alçada del sostre respecte a l'audiència disminueix progressivament cap al fons de la sala, la progressió en la complexitat formal d'aquest sostre reticular, a mesura que augmenta la distància respecte a l'escenari garanteix que els primers plans del sostre, més propers a la paret frontal, siguin altament reflectors dels sons de freqüències mitjanes i agudes, mentre que el tram final del sostre -on els sons aguts, d'altra freqüència i altament direccionals, es dispersaran per reflexió difusa- garantirà la reflexió especular del so de baixa freqüència. Els càlculs acústics per a diverses bandes de freqüència i amb la sala plena ens donen els següents valors del temps de reverberació, com també els valors del TMID (valor mitjà del temps de reverberació a 500 i 1000 Hz), el TLOW (valor mitjà a 125 i 250 Hz) i el THIGH (valor mitjà a 2000 i 4000 Hz):

Freqüència	Valors mitjans
125	2,46
250	2,40
500	2,15
1000	1,98
2000	1,90
4000	1,69
TMID	2,07
TLOW	2,43
THIGH	1,80

- 16. Temps de 2,46 2,40 2,15 1,98 1,90 1,69 2,07 2,43 1,80 reverberació D'una altra banda, el càlcul del temps de reverberació òptim TMID en relació al volum d'aire del recinte V (24298 m³) i de la superfície de l'audiència SA (1621 m²) obtinguda a partir del nombre d'espectadors N (2326 espectadors), ens dona els resultats següents: • T = 2,29 s • TMID min = 1,63 s • TMID disseny = 0,9 x TMID max = 2,06 s • TMID dimensionat = 2,04 s (Vegeu H. Arau, "Variation of the Reverberation Time of places of public assembly with audience size", Building Acoustics, Vol.4 Nm.2, 1997). Sala 1 Pau Casals: Característiques generals Aforament per a 2203 persones. Escenari de 260 m². amb capacitats per a qualsevol tipus d'espectacle, grans orquestres simfòniques amb cors, conferències, actes d'empresa, rodatges, etc. Camerinos Sales d'assaig Guarda-roba Bar Sala VIP
- 17. Característiques tècniques Sala amb variabilitat acústica amb 2.04 segons de reverberació per a concerts de música simfònica i 1.32 per a concerts de música electroacústica. Cabines de traducció simultània. Sostre registrable preparat per la instal·lació d'elements d'àudio. Equipament per a projecció de vídeo i cinema. Equip de so equalitzat segons la configuració de la sala amb equip Meyer i taules Mida. Equip d'il·luminació amb focus mòbils i canvis de color. Elevador de pianos directament des del magatzem a l'escenari.